

Η εβραϊκή αντίσταση στο ισραηλινό κράτος

Ένας Ισραηλινός αναρχικός μιλά για την εβραϊκή αντίσταση στο ισραηλινό κράτος. Λίγο παλιό κείμενο, αλλά ενδεικτικό το ελευθεριακού αγώνα στην περιοχή.

Η κάλυψη από τα ΜΜΕ των δολοφονικών πογκρόμ που εξαπολύονται από το ισραηλινό κράτος εναντίον των Παλαιστινίων αφήνει έξω αρκετές πτυχές της όλης ιστορίας. Η αποκαλούμενη «διαδικασία ειρήνης», παρόμοια με αυτή στη Βόρεια Ιρλανδία, βασίζεται στη θεσμοποίηση του σεχταρισμού παρά στην υπερνίκησή του. Υπάρχουν πολίτες και της Παλαιστίνης και του Ισραήλ, και εβραϊκής και μουσουλμανικής θρησκευτικής προέλευσης, που επιδιώκουν κάτι διαφορετικό παρά τη δημιουργία δύο αντιπάλων σεχταριστικών κρατών. Κατά ειρωνικό τρόπο, η ιδεολογία που κρύβεται πίσω από τα πογκρόμ αυτά είναι ο σιωνισμός, η πεποίθηση, δηλαδή, ότι οι Εβραίοι θα είναι ασφαλείς σε μια χώρα που θα κατοικείται μόνο από τους Εβραίους.

Στο ισραηλινό Indymedia έχουν δημοσιευτεί αναφορές για κοινές διαδηλώσεις Εβραίων και Ισραηλινών-Παλαιστινίων, συμπεριλαμβανομένης και της είδησης ότι «4.000 Εβραίοι και Ισραηλινόι-Παλαιστίνιοι συγκεντρώθηκαν στη Χάιφα στο βράδυ της 21ης Οκτωβρίου κάτω από το σύνθημα “Για μια δίκαιη ειρήνη και μια πλήρη ισότητα”». Στην αναφορά αυτή επισημαίνεται ότι «οι ομιλητές, μεταξύ άλλων, απαίτησαν τον τερματισμό της ισραηλινής κατοχής της Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας, τη μεταφορά όλων των εποίκων, τον τερματισμό του καθεστώτος των επίσημα εγκεκριμένων πυροβολισμών από πλευράς του ισραηλινού στρατού εναντίον άοπλων Παλαιστινίων τόσο στα κατελημμένα εδάφη όσο και στο Ισραήλ καθώς και την πλήρη ισότητα μεταξύ Εβραίων και Παλαιστινίων».

Μιλήσαμε με τον Ilan Shalif, Ισραηλινό αναρχικό που δραστηριοποιείται για πολλά χρόνια σε μια «επίμονη αντίσταση αρχών στο σιωνισμό» και ο οποίος λέει, ανάμεσα στα άλλα: «Πριν από τα τελευταία πογκρόμ, περίπου 200 Ισραηλίτες ήταν πραγματικά δραστηριοποιημένοι, κυρίως γύρω από τις διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις εναντίον των κατεδαφίσεων σπιτιών Παλαιστινίων. Στις δύο τελευταίες μεγάλες διαδηλώσεις εναντίον των μέτρων καταστολής σε βάρος των Παλαιστινίων συμμετείχαν περίπου 500 άτομα. Ανάμεσα στα 500 αυτά άτομα υπάρχουν γύρω στα 50 που θεωρούνται αρκετά δραστηριοποιημένοι μαχητές. Στον αριθμό αυτό συμπεριλαμβάνονται οι αναρχικοί και μερικοί άλλοι ελευθεριακοί κομμουνιστές... »Μέχρι σήμερα, οι αριστερές αντισιωνιστικές απόψεις και δραστηριότητες γίνονταν πράξη μόνο από την ελευθεριακή κομμουνιστική ομάδα Matzpen, στην οποία ποτέ δεν συμμετείχαμε περισσότερα από 30 ενεργά μέλη – Εβραίοι και Παλαιστίνιοι. Το 1972, ένα από τα μέλη μας ήταν ο πρώτος άνθρωπος στο Ισραήλ που αντιτάχθηκε δημόσια και ανοιχτά στην κατάταξη στο στρατό, υιοθετώντας μια ξεκάθαρη αντισιωνιστική θέση. Ο αγώνας αυτός ήταν το πρόπλασμα της πιο πρόσφατης πολιτικής αντίστασης στη στρατολόγηση ή της άρνησης για στρατιωτική θητεία στις κατελημμένες περιοχές... »Τον Φεβρουάριο του 1968, όταν διοργανώσαμε την πρώτη διαδήλωση εναντίον του πολέμου του 1967 συμμετείχαν μόνο 19 άτομα, συμπεριλαμβανομένου και ενός αγωνιστή του Κομμουνιστικού Κόμματος που θέλησαν να τον διαγράψουν για τη συμμετοχή του αυτή. Ακόμη και σε μια άλλη διαδήλωση που διοργανώθηκε από το Κομμουνιστικό Κόμμα τον Μάιο του 1970 στην οποία συμμετείχαμε κι

εμείς, απείλησαν να μας επιτεθούν εάν δεν σταματούσαμε να φωνάζουμε το σύνθημα «Κάτω η κατοχή». (Να σημειωθεί ότι, το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν αντιστάθηκε ποτέ στον «πόλεμο της ανεξαρτησίας» του 1948 που οδήγησε στη δημιουργία του ισραηλινού κράτους, ενώ ο Στάλιν και το καθεστώς του υποστήριξαν το Ισραήλ). Ωστόσο, αμέσως μετά από τον πόλεμο του Λιβάνου του 1982, η σιωνιστική αριστερά άρχισε να συμμετέχει και αυτή στο κίνημα εναντίον της κατάληψης των παλαιστινιακών εδαφών. Ένας παράγοντας τον οποίο οι άνθρωποι τόσο στο Ισραήλ όσο και στο εξωτερικό δεν γνωρίζουν, είναι η μετατόπιση της ισορροπίας της εξουσίας στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης του Ισραήλ. Εκείνοι οι καπιταλιστές που επιδιώκουν να εκμεταλλευτούν τους Παλαιστίνιους εργαζομένους καθώς και τους εργαζομένους των γειτονικών τριτοκοσμικών αραβικών χωρών, αρχίζουν πλέον να αποκτούν την ηγεμονία σε βάρος της παλαιάς τάξης των σιωνιστών καπιταλιστών και των γραφειοκρατών. Επίσης, οι πρόσφατες διαδηλώσεις των Ισραηλινών-Παλαιστίνιων έχουν την προέλευσή τους σε αντιφατικές διαδικασίες. Αφενός, το ηθικό των Παλαιστίνιων είναι κατά πολύ ισχυρότερο εξαιτίας της αποτυχίας σημαντικού μέρους του σιωνιστικού προγράμματος εποίκησης και κατοχής – και για να το κάνουμε πιο σαφές, το γεγονός ότι οι ισραηλινοί αναγκάζονται να αποχωρήσουν από μέρη των κατελημμένων εδαφών. Αφετέρου, το νομικό καθεστώς των Ισραηλινών-Παλαιστίνιων ως πολιτών έχει αλλάξει από ένα ελάχιστο νομικό καθεστώς και, εξαιτίας του φόβου εκδίωξης τους, σε ένα καθεστώς πολιτών δεύτερης κατηγορίας. Πολλοί έχουν απογοητευθεί με την Παλαιστινιακή Αρχή και έχουν αρχίσει να προτιμούν ακόμη και του να είναι πολίτες δεύτερης κατηγορίας του Ισραήλ και έτσι ο αγώνας τους για πλήρη υπηκοότητα έχει ενδυναμωθεί αρκετά... »Η μόνη βραχυπρόθεσμη λύση με την οποία θα επιτυγχανόταν μια σταθεροποίηση στην περιοχή είναι ο τερματισμός των καταλήψεων των παλαιστινιακών εδαφών από το 1967 – μια λύση αποδεκτή από την πλειοψηφία των Παλαιστίνιων, λύση του προβλήματος των προσφύγων καθώς και ισότητα για τους Ισραηλινούς-Παλαιστίνιους. Όσο το Ισραήλ χρησιμοποιεί την εξουσία του για να τρομοκρατεί τους Παλαιστίνιους δεν θα είναι δυνατή καμία σταθερότητα. Μακροπρόθεσμα μιλώντας, η Matzpen είχε υιοθετήσει στη δεκαετία του 1960 τη θέση ότι η σύγκρουση μεταξύ των σιωνιστών αποικιοκρατών εποίκων και των γηγενών Παλαιστίνιων μπορεί να επιλυθεί μόνο στην προοπτική μιας σοσιαλιστικής (δηλαδή ελευθεριακής κομμουνιστικής) Μέσης Ανατολής και όχι απλώς μέσω οποιωνδήποτε ρυθμίσεων μεταξύ των Ισραηλινών Εβραίων και των Παλαιστίνιων. Το όνομα της νέας μας αναρχικής ομάδας Ανατολική Μεσογειακή Αναρχική Ομάδα, αντανακλά αυτή τη θέση της Matzpen. Ο γεωγραφικός όρος «ανατολικά της Μεσογείου» ή «Ανατολική Μεσογειακή» είναι απαλλαγμένος από οποιοδήποτε σιωνιστικό ισραηλινό ή παλαιστινιακό εθνικιστικό χρώμα. Είναι, επίσης, διαφορετικό από τον ευρωκεντρικό όρο «Μέση Ανατολή» ή «Εγγύς Ανατολή». Η δε έννοια του όρου αυτού στα αραβικά σημαίνει «η μητέρα σου».

Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στο μηνιαίο δελτίο «Workers Solidarity» («Εργατική Αλληλεγγύη») της ιρλανδικής αναρχοκομμουνιστικής ομοσπονδίας Workers Solidarity Movement (WSM – Κίνημα Εργατικής Αλληλεγγύης), στο τεύχος 61, Νοέμβριος 2000. Αν και έχουν περάσει 6 χρόνια από τη δημοσίευσή του, πιστεύουμε ότι θίγει, έστω και σπερματικά, κάποιες διαστάσεις του ελευθεριακού αγώνα στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη. Ελληνική μετάφραση «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης», Μελβούρνη, 23 Αυγούστου 2006.